

Eva Åhlfors VHRC10

Olin 9 viikkoa Bilbaossa A la carte työharjoittelussa. (3.2-6.4.2013).

Työskentelin ravintolassa nimeltä Aizian, Avenida lehendakari leiazola 29, 48001 Bilbao, Vizcaya

Aizian sijaitsi Bilbaossa San Mamésin kaupunginosassa.

Työpaikkani, eli ravintolan keittiö, oli tosi pieni. Kokkeja oli töissä keittiömestarin lisäksi 2-3, siihen lisäksi harjoittelijat, joita oli 2-3. Toinen, eli isompi puoli keittiötä, oli kokonaan keittiömestarin ja hänen 'oppipoikansa' käytössä. Toisella puolella tehtiin alku-, kala- ja jälkiruuat. Itse työskentelin aluksi kalapuolella, jossa aina vaihtui kokki parin päivän välein. Eli siinä tutustuin kahteen eri kokkiin(en uskalla edes yrittää kirjoittaa heidän nimiään). Toinen heistä puhui englantia jotenkuten, toinen ei ollenkaan. Paitsi sanan 'onion'. Siinä sai aika hyvin opetella viittomaan ja huitomaan tullakseen ymmärretyksi. No tutustuin siinä kuitenkin erilaisiin uusiin raaka-aineisiin. Opin fileoimaan kaloja eri tavalla kuin suomessa. Ja pääsin heti kolmantena päivänä tekemään annoksia. Viimeiset kolme viikkoa olin alku- ja jälkiruokapuolella. Sielläkin pääsin tekemään kaikkia annoksia ja käsittelemään uusia raaka-aineita. Minkäänlaista perehdytystä en oikeastaan saanut. Luulen, että sekin olisi ollut aika vaikeaa kielimuurin takia. Yleensä kaikki työtehtävät näytettiin kädestä pitäen, kun niitä ei pystynyt selittämään kunnolla.

Minulla ei oikeastaan ollut mitään ennakko-odotuksia työtehtävien suhteen. Olin kuitenkin iloinen siitä, että pääsin käyttämään monia, minulle kokonaan uusia raaka-aineita.

Ensimmäiset pari päivää meni tosi hyvin. Kaikki oli erilaista ja uutta ja olin tosi innoissani kaikesta. Sitten kuitenkin jossain vaiheessa tuli se kulttuurishokki, ja se oli kauhea. Se iski aika kovaa. Lähinnä juuri töissä, kun tuntui, ettei ymmärtänyt puoliakaan mitä minulle puhuttiin ja tuntui, että oli vaan tiellä. Jossain vaiheessa se meni ohi, kun pääsi vähän porukkaan mukaan. Keskustelu oli lähinnä käsillä huitomista ja puoliksi englantia ja vähän espanjaa siellä täällä. Mutta onneksi osa tarjoilijoista puhui englantia, niin jos tuli joku ihan ylitsepääsemättömän vaikea ongelma, niin huudettiin tarjoilijat tulkkamaan. Työkaverini olivat kuitenkin aika kärsivällisiä kanssani vaikka en aina ymmärtänytkään heitä. Mutta sellaisissa tilanteissa oikeastaan kaikki osapuolet turhautuivat.

Työkulttuuri oli hyyhyin erilaista. Töihin tultiin ajoissa. Ajoissa oli vaan noin klo 10.00-10.30. Yksi asia jonka huomasin todella erilaiseksi, oli hygienian taso. Käsihygieniaa ei oikeastaan ollut. Minä kun olen tottunut siihen, että käsiä ja työvälineitä yms. pestään joka välissä. Varsinkin jos on käsitelty esimerkiksi raakaa kalaa tms. Omavalvontaa ei ollut.

Ja mitä tervehtimiseen tulee, poskisuudelmat. Aika outo tilanne tällaiselle suomalaiselle, joka on tottunut siihen, että vieraat ihmiset eivät tule metriä lähemmäksi. Niihinkin tottui jossain vaiheessa.

Asuimme Miron, Nennan ja Elisan kanssa asunnossa, jossa oli 3 makuuhuonetta, keittiö, 2 kylpyhuonetta ja olohuone. Vuokra oli hoidettu jo etukäteen. Asunnon säännöt: ei saa tupakoida sisällä. Sitä noudatettiin. Asunnossa oli kuitenkin parveke. Asunto oli todella iso. Ainoana ongelmana: pesukone levähti kesken vaatteiden pesun.. Se kuitenkin korjattiin. Uuni ei toiminut, astianpesukone ei toiminut, ja toinen suihku vuoti alakertaan.

Töihin mentiin joka päivä metrolla, metroa tuli muutenkin käytettyä aika paljon. Se oli hyvin suunniteltu ja erittäin siisti. Metrokortti maksoi 30 euroa ja risat/kk. Sillä pystyi huitelemaan niin paljon kuin huvitti.

Meidän korteilla pystyi kulkemaan vain tiettyä aluetta, joka oli noin 11 pysäkin mittainen. Minulla meni meidän pysäkillä, Santutxusta, metrolla San Mamésin pysäkille töihin noin 8 minuuttia.

Vapaa-aikana tuli käytyä vähän siellä täällä. Asuttiin niin lähellä vanhaa kaupunkia, että siellä tuli käytyä aika monta kertaa kävelemässä. Se oli tosi kaunis paikka. Paras reissu kyllä tehtiin Nennan kanssa San Sebastianiin. Se on Guipúzcoan maakunnan pääkaupunki, ja ns. Espanjan helmi. Sinne meni bussilla joku 1,5 tuntia. Matka oli aika jännittävä.. Pienet vuoristotiet ja 120km/h rajoitukset busseilla. Mutta kun pääsi sitä kaupunkia katselemaan ja kiertelemään niin kyllä se oli sen arvoista. San Sebastian on upea kaupunki. Vapaa-aikana tuli myös istuttua aika paljon (lähes joka päivä) meidän läheisessä baarissa/kahvilassa. Bar Cristolissa. Cristolin myyjä ei puhunut sanaakaan englantia, mutta silti tuli aina ymmärrettyä toisiamme jotenkin. Siitä tuli sellainen vakiopaikka ja silloin kun oltiin lähdössä takaisin suomeen, niin kyllä siinä aika haikeat poskisuudelmat vaihdettiin paikan omistajan kanssa.

Ja kuvitelmani baskimaasta muuttui laidasta laitaan. Se oli todella yllättävää. Tietysti ennen kuin lähettiin, kuulin vain kaikkea näistä baskien järjestöistä, ja siitä ettei siellä tykätä turisteista. Alkoi sitten vähän jännittämään, että mikä tilanne siellä oikeasti on. Luulin että ne suurin piirtein pommittaa meitä. Mukavia ne kuitenkin oli, ja ei ne meitä kohtaan ollut mitään vihamielisiä. Enemmänkin kiinnostuneita meistä ja meidän kulttuurista. Mitään viva la españa lauseita ei kyllä kannata siellä huudella. Turistit on baskeille ok, mutta espanjalaiset eivät välttämättä ole. Välillä jos erehtyi sanomaan baskeja espanjalaisiksi, niin sai aika vihaisia katseita.

Vaikka Bilbao ei ehkä ole maailman kansainvälinen kaupunki, kun siellä ei kauheasti englantia puhuta, niin kyllä ne ihmiset ovat mukavia ja yrittävät parhaansa mukaan selvittää kielimuurista. Vaikeimpia asioita oli aluksi ihan normaalit asiat, kuten kaupassa käynti, siellä ihmiset eivät aina olleet niin ystävällisiä.

Yksi mikä yllätti, niin se yöelämä. Ihmiset osaa jopa käyttäytyä ja pitää hauskaa, ilman että ollaan ihan järkyttävässä humalassa. Ja kun niissä baareissakin tuli käytyä, niin ihmiset olivat todella mukavia ja sosiaalisia.

Ammatistani opin ehkä sen, että kaikkialla tehdään asioita tosi eri tavalla. En oppinut ehkä niin paljon sellaista yleistä tietoa mitä olisin voinut suomessa ehkä oppia (ilman kielimuuria), mutta toisaalta taas tämä kokemus toi sellaista erilaista itsevarmuutta. Ja se, että joutuu ”yksin” työskentelemään aivan vieraassa paikassa vieraiden ihmisten kanssa ,ja vielä ihan vieraassa maassa, niin tulee sellainen olo ettei edes halua jämähtää suomeen. Kokemus toi sellaista uskallusta enemmän.

Suosittelisin todellakin lähtöä Bilbaoon. Ihmiset ovat niin mukavia ja siellä on todella mahtavat kulkuyhteydet kaikkialle ja se on aivan mahtava paikka. Kaunis ja siisti kaupunki ja ihmiset ovat hyväkäytöksisiä.

Loppujen lopuksi olen tosi iloinen että lähdin Bilbaoon. Olihan siinä omat huonot puolensa, kuten juuri se kulttuurishokki ja kaikki muu stressi. Olen siis iloinen etten lähtenyt yksin sinne, ja todellakin nostan hattua niille jotka sen ovat tehneet! Eniten tulee ehkä ikävä niitä minun työkavereita. Varsinkin sitä yhtä mikä aina flippaili yksin. Toiseksi viimeisenä työpäivänä se sanoi: 'Eva, you are my best friend'. Oli ihan sydäntä lämmittävää :D Oli se mukavaa nähdä todellakin erilaista kulttuuria ja oppia myös hieman espanjan kieltä.

Lähtisin todellakin uudestaan!

Ostettiin Elisan kanssa Carolinat, leivokset joita kuulemma saa vain Bilbaosta.

Tuossa rakennuksessa oli meidän koti 9 viikon ajan.

Elisa, Nenna, Esdenka ja eeva, Esdenka on Bar Cristolin omistaja.

Aizianin keittiö. Oikealla puolella kala, vasemmalla jälkkäripuoli. Suoraan edessä on keittiömestarin puoli